

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Jeg lyttede med stor interesse til justitsministerens forsikring om, at man ikke kan lave en koordinationsplan eller en udskrivningsaftale uden samtykke fra patienten.

Så kan jeg bare ikke forstå, hvordan der kan stå i bemærkningerne til lovforslaget, at denne udskrivningsaftale eller koordinationsplan godt kan etableres uden samtykke fra patienten, og at man godt kan udveksle oplysninger.

Hvis man ikke kan foretage dette her uden samtykke fra patienten, kan man jo, hvis man skal lave en koordinationsplan, bede patienten om samtykke til at udveksle oplysninger, det ligger der jo implicit i koordinationsplanen, og så forstår jeg ikke, hvordan der stadig væk kan stå både i lovforslaget – og der er ikke stillet ændringsforslag fra udvalgets flertals side – og også i bemærkningerne, at det findes nødvendigt, at der i lovforslaget skåbes et klart hjemmelsgrundlag for, at myndigheder og sundhedspersoner m.fl. får adgang til uden samtykke fra den, oplysningerne angår, at drøfte bestemte patienters forhold som led i indgåelse af og tilsyn med en aftale.

Det forstår jeg ikke. Hvis det hele er frivilligt, ville patienten jo også frivilligt give sit samtykke til, at man indhenter oplysninger, og så er der jo ikke noget problem.

Nu må jeg ikke sige mere, men jeg havde noget mere.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg skal svare på det konkrete spørgsmål fra fru Ester Larsen, der spurgte, hvad der står i aftalen mellem regeringen og Amtsrådsforeningen på psykiatriområdet. Det, jeg refererede til, var afsnittet i aftalen, der knytter sig til børne- og ungdomspsykiatrien, hvoraf det fremgår af aftalen, at der er enighed om, at der ved udgangen af år 2005 skal være etableret ungdomspsykiatriske funktioner i alle amter. Det var det, jeg konkret refererede til i forhold til aftalen, der blev indgået med Amtsrådsforeningen.

Hvordan de økonomiske rammer ser ud i forhold til den samlede udbygning af psykiatriområdet, kan jeg ikke udtale mig om, det har jeg ikke haft lejlighed til at studere, men det er klart, at de målsætninger, som ligger i aftalen fra sidste år, står da ved magt.

Om de realøkonomiske muligheder tror jeg enhver ved, at der er en vis overophedning i bygge- og anlægsbranchen i øjeblikket, og det

kan medføre, at der kan ske nogle tidsforsku-belser, det kan jeg ikke sige noget om, men målsætningen om den kraftige udbygning på psykiatriområdet, der ligger i aftalen, står selvfølgelig ved magt.

Så spurgte fru Tove Fergo igen om udskrivningsaftaler og koordinationsplaner. Som det fremgår af lovforslaget, er der tale om to forskellige typer af udskrivningsgrundlag. Den ene er en aftale, den anden er en koordinationsplan dér, hvor den pågældende måske på grund af sin sygdom eller sin sindslidelse ikke vedkender sig, at der er et fortsat behandlingsbehov, også selv om der ikke er noget grundlag for længere at beholde den pågældende i et lukket psykiatrisk sygehussystem, men at den behandling godt kan finde sted ambulantly.

Når en sådan koordinationsplan skal laves, kan man jo ikke få en aftale med patienten. Aftalen om det indhold, som overlægen har ansvaret for at lægge i en koordinationsplan, skal overlægen indgå med en række behandlingsinstitutioner, som kan være af amtskommunal eller af primærkommunal karakter. For at kunne lave en sådan koordinationsplan er det selvfølgelig nødvendigt at kunne udveksle oplysninger, der knytter sig til, hvad behovet er for den enkelte, så man kan lave et skræddersyet tilbud, der passer til den patients behov.

Når man har en patient, der ikke vedkender sig, at der overhovedet er et behandlingsbehov, kan man heller ikke få samtykke til, at oplysninger må overføres. Her er det altså myndigheden, der må vurdere nødvendigheden af de oplysningers overførsel. Overskrider man det, kan de prøves, og de kan prøves ved indbringelse af den pågældende sag i Det Centrale Patientklagenævn netop for at sikre, at man også har en prøvelse her på det at overføre oplysninger, der knytter sig til den enkelte patient.

Så jeg tror, at fru Tove Fergo, hvis fru Tove Fergo vil de psykisk syge det bedst, må erkende, at det må være muligt for myndighederne at kunne overføre oplysninger, der gør, at man kan lave et behandlingstilbud, der er skræddersyet til den enkelte patient, hvor man ikke kan gennemtvinge det behandlingstilbud, fordi der ikke er nogen tvangsmæssige foranstaltninger uden for det lukkede sygehussystem, i det ambulante system.

Sådan er det, og det er også tilsluttet, at hvis der er brug for anvendelse af tvang og de tvangsmæssige foranstaltninger, skal det foregå